

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 334/2020-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Martinou Gombosovou, Floriánska 16, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-2 T 5/2015-4173 z 12. apríla 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 9/2016 z 5. novembra 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a argumentácia v ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Martinou Gombosovou, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. PK-2 T 5/2015-4173 z 12. apríla 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok špecializovaného súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 To 9/2016 z 5. novembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu bola sťažovateľka uznaná za vinnú ako spolupáchateľka podľa § 20 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2015 (ďalej len „Trestný zákon“) z pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1 a 3 Trestného zákona sčasti dokonaného, sčasti nedokonaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Špecializovaný súd jej preto napadnutým rozsudkom uložil podľa § 225 ods. 4 za použitia § 41 ods. 1 s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 1 za podmienok § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona jej bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený a zároveň jej bol v skúšobnej dobe uložený probačný dohľad nad jej správaním. Proti rozsudku špecializovaného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom, v ktorom okrem iného znížil skúšobnú dobu sťažovateľke zo štyroch na tri roky.

3. Sťažovateľke sa kladie za vinu, že spoločným konaním spolu s ██████████ a ██████████ jednak vylákali príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie a použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺnili, a to tým, že uviedli iného do omylu v otázke ich plnenia a spôsobili týmto činom väčšiu škodu, jednak predložili falšovaný a nesprávny doklad a použili prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev na iný účel,

ako boli pôvodne určené, a tým umožnili spôsobenie sprenevery a spôsobili týmto činom značnú škodu, pričom v časti skutku sa dopustili konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu takého konania v úmysle spáchať trestné činy, pričom nedošlo k dokonaniu týchto trestných činov. Konkrétne sťažovateľka v presne nezistenej dobe od 3. novembra 2008 do októbra 2009 opakovane vyhotovovala žiadosti o zálohové platby a žiadosti o zúčtovanie zálohových platieb, ktoré ako splnomocnený zástupca prijímateľa podpisovala a s fingovanými dokladmi predkladala Sociálnej implementačnej agentúre ako sprostredkovateľskému orgánu pod riadiacim orgánom pre Európsky sociálny fond (Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, pozn.); pritom na základe žiadosti o zálohovú platbu č. 27140130029101 z 3. novembra 2008 bol prijímateľovi 21. novembra 2008 vyplatený nenávratný finančný príspevok v sume 2 043 900 Sk (v prepočte suma 67 845,05 €), na základe žiadosti o zálohovú platbu č. 27140130029107 z 13. júla 2009 bol prijímateľovi 24. júla 2009 vyplatený nenávratný finančný príspevok v sume 41 661,00 €, z toho na základe upozornenia o prijatí zálohy nad povolený rámec prijímateľ vrátil poskytovateľovi sumu 2 087,06 €. Spoločne teda spôsobili Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky škodu vo výške 107 418,99 €, z čoho tvoria prostriedky Európskeho sociálneho fondu sumu 91 304,44 € a prostriedky štátneho rozpočtu sumu 16 114,54 €, pričom ich konanie smerovalo k vyplateniu nenávratného finančného príspevku pre projekt najmenej v celkovej dohodnutej sume 178 990,85 €, z toho 80,74 % z Európskeho sociálneho fondu a 14,25 % z prostriedkov štátneho rozpočtu.

4.1 Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že podľa napadnutého rozsudku špecializovaného súdu tento nenašiel oporu v dôkazoch svedčiacich o jej zavinení vo forme priameho úmyslu. Podľa názoru sťažovateľky nemožno z vykonaného dokazovania dospieť ani k záveru o jej zavinení vo forme nepriameho úmyslu, ba ani vo forme nevedomej nedbanlivosti. Sťažovateľka síce uznala, že v čase skutku bola manželkou odsúdeného [REDAKOVANÉ] a nevestou už zosnulého [REDAKOVANÉ], no v konaní preukázala, že so svojim vtedajším manželom nikdy nevedla spoločnú domácnosť. Sťažovateľka nesúhlasí so záverom špecializovaného súdu, že obžalovaní sledovali majetkový prospech, ale aj snahu upevniť rodinné väzby. Sťažovateľka uviedla, že ona

nikdy nedisponovala majetkom občianskeho združenia [REDACTED] a jej vzťah s manželom sa v priebehu roka 2009 zhoršoval až v júni 2009 podala návrh na rozvod.

4.2 Sťažovateľka tvrdila, že v predmetnej veci iba komunikovala ako splnomocnená osoba so štátnymi orgánmi sídliačimi v Bratislave. Konkrétne podávala žiadosti o zálohovú, resp. zúčtovaciu platbu a participovala na odstraňovaní chýb v nich uvedených (a tieto ako splnomocnená osoba aj podpísala). Následne sťažovateľka aktívne participovala na procese verejného obstarávania. Sťažovateľka tiež podpísala dve monitorovacie správy k projektu ako osoba zodpovedná za prípravu monitorovacej správy. Sťažovateľka poukazovala na to, že nebola štatutárnym orgánom združenia [REDACTED] (tým bol [REDACTED]), ale iba splnomocnenou osobou, ktorá nezodpovedala za kontrolu vecného plnenia podľa ňou predložených dokladov. Sťažovateľka trvala na tom, že vystavením splnomocnenia štatutár združenia prejavil vôľu, aby bol pri podpisovaní listín zastúpený zvolenou zástupkyňou. Poukázala na to, že zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému subjektu, a preto sú právne následky rovnaké, ako keby konal zastúpený subjekt sám. Zároveň poukázala aj na skutočnosť, že združenie [REDACTED], ako aj napríklad dodávateľ e-learningového školenia až do ukončenia projektu navonok deklarovali realizovanie všetkých aktivít. Sťažovateľka preto zastáva názor, že nemohla ani len poňať podozrenie, že v konečnom dôsledku žiadala poskytovateľa príspevku aj o preplatenie fiktívnych plnení vo vzťahu k neuskutočnenému školeniu v [REDACTED] aj s ubytovaním a prepravou účastníkov.

4.3 Sťažovateľka sa napokon zúčastnila aj kontroly projektu zamestnancami Sociálnej implementačnej agentúry 27. novembra 2009. Sťažovateľka tvrdí, že jej nepriamy úmysel nepreukazuje ani účasť na následnej kontrole a komunikácia so zástupcami poskytovateľa príspevku. To, že na projekte participovala aj v tejto fáze, sťažovateľka odôvodnila tým, že v tom čase bola zhodou okolností v [REDACTED] pre úmrtie v rodine, a zároveň tým, že so zástupcami poskytovateľa komunikovala iba z dôvodu lepšej znalosti slovenčiny, a nie z dôvodu lepšej informovanosti o aktivitách projektu.

5. Sťažovateľka sa domnieva, že vo svojom odvolaní proti rozsudku špecializovaného súdu uviedla skutočnosti, ktoré jej vinu vyvracajú, ale najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, a preto jeho rozsudok považovala za svojvoľný a nepreskúmateľný. Týmto malo byť porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhovala, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.11.2019 sp. zn. 4 To 9/2016 bolo porušené. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 12.04.2016 sp. zn. PK-2 T 5/2015-4173, IČS: 9515100041 bolo porušené.

2. Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.11.2019 sp. zn. 4 To 9/2016 a rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 12.04.2016 sp.zn. PK-2 T 5/2015-4173, IČS: a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Špecializovaný trestný súd v Pezinku sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy konania na účet jej advokáta.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15.1 Podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona kto vyláka od iného dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce, ktorých poskytnutie alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa, a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

15.2 Podľa § 225 ods. 4 písm. a) Trestného zákona odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1, 2 alebo 3 a spôsobí ním väčšiu škodu.

16.1 Podľa § 261 ods. 1 Trestného zákona kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, alebo použije prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, z rozpočtu spravovaného Európskymi spoločenstvami alebo v zastúpení Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené, a tým umožní spôsobenie sprenevery alebo protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

16.2 Podľa § 261 ods. 3 Trestného zákona odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu.

17.1 Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

17.2 Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvoria obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 284/2018).

III.A K namietanému porušeniu označených práv špecializovaným súdom

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom

prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

22. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

23. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok špecializovaného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe sťažovateľkou podaného odvolania. Konanie o tomto odvolaní bolo skončené napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu označených práv najvyšším súdom

24. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti vytýkala najvyššiemu súdu najmä to, že sa nevysporiadal s jej odvolacími argumentmi, ale aj právne posúdenie otázky jej zavinenia.

25. Ústavný súd pripomína, že sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedla, či podala dovolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu a v prípade, že ho nepodala, z akého dôvodu k tomu nedošlo. Ústavný súd telefonickým dožiadanim súdnej tajomníčky senátu 2T špecializovaného súdu zistil, že k 1. júlu 2020 dovolanie v predmetnej veci podané nebolo. Keďže v ústavnej sťažnosti argumentácia týkajúca sa predmetnej skutočnosti absentuje, ústavný súd nedokázal vyhodnotiť, či sťažovateľka nepodala dovolanie z nevedomosti (napriek jej zastúpeniu kvalifikovaným právnym zástupcom) alebo z dôvodu, že zastávala právny názor, že na jej prípad nemožno aplikovať žiaden z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V každom prípade dovolanie stále môže podať, pretože lehota na podanie dovolania v prospech obvineného je tri roky od doručenia rozhodnutia obvinenému (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku).

26. Poukazujúc na námietky a argumenty obsiahnuté v ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že podľa jeho názoru o ich obsahu mal pred podaním ústavnej sťažnosti rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolacích na základe dovolania podaného podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. i) Trestného poriadku.

27. Ústavný súd pripomína, že ak bola sťažovateľka toho názoru, že sa na jej právnu vec nevzťahuje žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v tomto ustanovení (vzhľadom na absenciu akejkoľvek argumentácie sa ústavný súd o uvedenom mohol len domnievať), nie je kompetenciou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti predikovať rozhodnutie najvyššieho súdu týkajúce sa jej dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti, resp. neprípustnosti (o tom v konečnom dôsledku môže rozhodnúť iba najvyšší súd v dovolacom konaní, pozn.). Využitie všetkých prípustných opravných prostriedkov je však v súlade

s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednou zo základných podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutné pre prípadný zásah zo strany ústavného súdu.

28. V prípade, že sťažovateľka zastávala názor, že dovolanie v jej prípade nie je prípustné, a nepodala ho z dôvodu opatrnosti, ústavný súd, majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu, konštatuje, že aj v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania by lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bola považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ktorým rozhodoval v odvolacom konaní (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Sťažovateľka tiež netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

29. Ústavný súd zároveň uznáva, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky bola široká a zrejme presahovala rozsah už naznačených dovolacích dôvodov. Ale samotná skutočnosť, že sťažovateľka môže podať dovolanie, v tomto momente vylučuje, aby sa nimi ústavným súdom meritorne zaoberal. Meritorne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytuje, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľka nevyužila účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mala k dispozícii, tak zakladá neprípustnosť jej ústavnej sťažnosti.

30. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľkou v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu